

A.A. mod Grækenland (appl. 12186/08 EMD dom afsagt den 22. juli 2010, endelig den 22. oktober 2010). (link)

Sagsfremstilling:

Klageren, den statsløse palæstinenser fra Libanon A.A, indrejste den 7. maj 2007 i Grækenland, hvor han blev pågrebet af den græske kystvagt og udsat for vold i form af spark og knytnæveslag, som resulterede i, at han brækkede et ribben. Ved ankomsten til Samos anmodede klageren om asyl, hvilket ikke blev registreret, og han blev overført til et detentionscenter for udlændinge, hvor forholdene var stærkt kritisable. Den 9. maj 2007 traf de græske myndigheder afgørelse om, at klageren skulle udsendes til sit hjemland. Klageren, der var meget medtaget af den vold, han var blevet udsat for, anmodede om at blive bragt til hospitalet, hvilket de græske myndigheder ikke imødekom. En advokat indgav på vegne af klageren ansøgning om asyl under tilbageholdelsen. Ifølge en af advokaten udarbejdet rapport om sagen til UNHCR afviste myndighederne i maj 2007 at registrere ansøgningen som følge af for mange arbejdsopgaver. Den 12. juni 2007 indgav klageren på ny en ansøgning om asyl, som blev registreret af myndighederne, og udsendelsesbeslutningen blev som følge heraf senere udsat. Den 19. juli 2007 blev klageren med hjælp fra en NGO bragt til hospitalet, hvor han var indlagt frem til den 24. juli 2007. Den 6. august 2007 blev klageren løsladt, idet han havde været tilbageholdt i tre måneder, hvilket – efter græsk ret – var den maksimale tilladte periode for frihedsberøvelse af personer, der var indrejst illegalt i Grækenland. Den 12. december 2008 blev klageren meddelt afslag på sin ansøgning om asyl. Klageren indbragte afgørelsen for appelinstansen, hvor sagen fortsat verserede på tidspunktet for sagens behandling ved Menneskerettighedsdomstolen.

Påstanden:

Klageren gjorde overfor Domstolen gældende, at Grækenland havde overtrådt konventionens artikel 3. Klageren henviste herved til den behandling, som den græske kystvagt havde udsat ham for i forbindelse med pågribelsen, samt til de meget ringe forhold i detentionscentret, som var beskrevet i adskillige rapporter udarbejdet af internationale organisationer og i artikler, ligesom han gjorde gældende, at Grækenland ikke havde godtgjort nødvendigheden af, at han var blevet tilbageholdt under disse forhold i tre måneder, henset til hans verserende asylsag og udsættelsen af hans udsendelse.

Menneskerettighedsdomstolens bemærkninger:

Domstolen gav klageren medhold i sin klage. Domstolen mindede om, at for at artikel 3 finder anvendelse, skal mishandlingen have nået et vist minimum af alvorlighed. Vurderingen af dette minimum afhænger af sagens samlede omstændigheder, særligt varigheden af den omhandlede behandling og dens fysiske eller psykiske virkninger samt eventuelt offerets køn, alder og helbredstilstand. Domstolen henviste herved til dommen i Van der Ven mod Nederlandene (appl. 50901/99). Domstolen bemærkede videre, at frihedsberøvelse uundgåeligt er forbundet med ubehag og ydmygelse, hvilket ikke i sig selv udgør en krænkelse af artikel 3, men at bestemmelsen pålægger deltagerstaterne at sikre, at enhver tilbageholdelse sker under værdige forhold, og at vilkårene for tilbageholdelsen ikke påfører personen nød eller modgang af en styrke, som overstiger det uundgåelige ubehag, som er forbundet med en sådan foranstaltning, samt at der er sørget for den pågældendes helbred og velbefindende på en passende måde. En anbringelse af asylansøgere i detentionscentre skal således ske i overensstemmelse med konventionens bestemmelser. Domstolen bemærkede, at klagerens påstand om forholdene i det detentionscenter, hvor han var blevet

tilbageholdt i tre måneder, blev bekræftet af flere samstemmende rapporter fra internationale organisationer og græske NGO'er. Blandt andet beskrev en kommission under Europa Parlamentet forholdene i centret som beskidte, elendige og inhumane. Detentionscentret var forfaldent i et omfang, så det udgjorde en fare for de tilbageholdte. Det var overfyldt, rengøringen og de hygiejniske forhold var elendige, der var ikke faciliteter til fritid eller måltider, de tilbageholdte sov under ekstremt snavsede og trange forhold og de sanitære forhold, som var nærmest ubrugelige på grund af forfald og var uden døre, blev benyttet af både mænd og kvinder. Grundet personalemangel var der ikke mulighed for at indlægge tilbageholdte på hospitalet. Domstolen henviste endvidere til en pressemeddelelse fra UNHCR og en rapport fra en græsk organisation og gruppe af advokater i Athen. På denne baggrund vurderede Domstolen, at forholdene i detentionscentret sammenholdt med, at klageren var tilbageholdt i tre måneder, udgjorde en nedværdigende behandling i strid med artikel 3.(præmis 61) Domstolen fandt tillige, at Grækenland ved først to måneder efter anbefalingen fra detentionscentres læge om overførsel af klageren til et hospital at tilbyde A.A. behandling for sine fysiske lidelser havde overtrådt artikel 3 henset til mistanken om et brækket ribben, klagerens generelle helbredstilstand og forholdene i detentionscentret (præmis 64).